

ISTORIA BISERICII ADVENTISTE

CAP. 1: Contextul apariției mișcării millerite

I. William Miller

William Miller este unul dintre cei mai remarcabili, distinctivi și controversați creștini din domeniul reînviiorărilor spirituale din timpul Statele Unite antebelice. Deși adesea a fost portretizat așa, el nu a fost cel mai radical.

Mișcarea Adventă a apărut într-o perioadă critică a istoriei. Revoluția Franceză și Revoluția Americană au pus bazele unor schimbări religioase dramatice în creștinismul american. Revoluția franceză a răsturnat autoritatea Bisericii Catolice și a guvernelor monarhice din Europa, în timp ce Revoluția Americană a stabilit un guvern care separa biserica și statul în contextul democrației constituționale bazate pe libertatea individuală.

William Miller a devenit activ în anii 1830 și în a doua parte a celei de-a doua mari treziri religioase din SUA, influența sa atingând cea mai mare amploare la sfârșitul anilor 1830 și începutul anilor 1840.

Miller a urmat stilul de evanghelizare al lui Charles Finney prin efectuarea de întâlniri prelungite trans-confesionale, în diferite orașe din New England. Mișcarea millerită a fost direct afectată de convențiile creștine în esență americane, cum ar fi metodismul și idealurile creștine restauraționiste. Chiar și deismul a influențat mișcarea millerită apelând la rezonabilitatea Bibliei.

Caracteristica unică a predicării lui Miller a fost accentul pus pe revenirea iminentă, literală și personală a lui Isus Hritos. Folosind metoda historicistă de interpretare apocaliptică găsită în special în cărțile lui Daniel și Apocalipsa, el a ajuns la concluzia că Isus va reveni în jurul anului 1843. Miller nu a fost singurul care a susținut acest lucru. Contemporanii din Statele Unite, Europa continentală, Insulele Britanice și alte zone au ajuns la concluzii similare.

Mișcarea millerită, așa cum a ajuns să fie numită, a influențat un număr mare de americani. Istoricii au estimat că aproximativ 200.000 de oameni i-au acceptat opiniile și aproximativ un milion de oameni au fost influențați de această mișcare. Miller însuși a confirmat faptul că a ținut 4.500 de prelegeri, pe parcursul a 12 ani, la aproximativ 500.000 de oameni.

II. A doua mare trezire religioasă

Prima trezire religioasă a avut loc atunci când George Whitefield a venit în SUA, în 1740, unde a predicat de-a lungul Coastei de Est. Whitefield a fost un metodist britanic care a lucrat îndeaproape cu John Wesley. Toate bisericile au beneficiat de trezirea religioasă adusă de acesta, însă bisericile baptiste au înregistrat cea mai mare creștere. Prima mare trezire religioasă a produs nu numai o multiplicare a bisericilor, ci și la un mai mare respect și cooperare între confesiuni.

A doua mare trezire religioasă a început în jurul anului 1800 și a continuat până în anii 1830. Se pot distinge trei faze ale celei de-a doua mari treziri religioase:

1. Prima fază a fost atunci când Timothy Dwight, nepotul lui Jonathan Edwards, împreună cu alți studenți, au condus renașteri spirituale în rândul studenților (mulți dintre aceștia fiind dești sau unitarieni).

2. A doua fază au fost întâlnirile de tabără care au început în Kentucky, după care s-au răspândit în toată SUA. Întâlnirile de tabără erau organizate în afara orașului, în corturi uriașe. Familiile locuiau în corturi pe întreaga durată a întâlnirii. Mii de oameni au participat la aceste întâlniri, acestea fiind evenimente extrem de emoționante.
3. A treia fază este legată de activitatea lui Charles Finney. Formula sa de reînviere spirituală a însemnat printre altele:
 - a. a mutat întâlnirile de tabără în oraș;
 - b. a încurajat rugăciunea pentru oameni în public, pe nume;
 - c. a permis femeilor să se roage în public și să-și susțină experiența în fața publicului mixt;
 - d. întâlniri prelungite de câteva săptămâni în oraș.

III. Deismul

Deismul a apărut ca parte a mișcării iluministe. A început în Franța și Anglia și s-a extins asupra lucrărilor lui Locke și Newton. Deismul vedea lumea ca pe o ordine rațională creată de un Dumnezeu rațional. Dacă calvinistii îl vedeau pe Dumnezeu ca Suveran peste natură, deiștii îl vedeau pe Dumnezeu ca fiind legat de ordinea naturală a lucrurilor. Ei au pus la îndoială minunile biblice și originea supranaturală a Bibliei.

Abordarea lor rațională a fost ideală pentru formarea Constituției Americane. Principalii fondatori ai SUA au fost deiști: George Washington, Thomas Jefferson, Benjamin Franklin și Thomas Paine. Declarația de Independență a lui Jefferson este cea mai recunoscută declarație de valori deiste. 52 dintre cei 56 de semnatari ai Constituției au fost deiști.

După Revoluția Americană, deismul s-a schimbat de la o credință a elitelor la o mișcare populară, devenind mai radicală. Influența deiste a scăzut brusc în primii ani ai secolului al 19-lea. Revoluția franceză și începutul celei de-a doua mari treziri au slăbit mișcarea.

William Miller a crescut într-o familie baptistă, dar apoi a devenit deist. Ulterior, a renunțat la deism, redevenind baptist.

Deismul a fost important pentru adventism, deoarece Miller, împreună cu alți adepți ai mișcării sale au reacționat împotriva deismului, concentrându-se din nou asupra autorității Scripturii ca revelație de la Dumnezeu. Miller a păstrat însă ideea deistă a importanței rațiunii. El a descoperit că Biblia era rezonabilă și consecventă cu ea însăși. El s-a referit chiar la studiul Bibliei ca la o "sărbătoare a rațiunii".

IV. Metodismul

A. Apariția metodismului

Metodismul își are originea în secolul al 18-lea sub conducerea fraților Wesley (John și Charles). Aceștia au urmat cursurile Universității Oxford, unde au devenit activi într-un grup mic numit "Clubul Sfânt". Pentru că urmau reguli stricte în cadrul acestui club, ceilalți studenți i-au numit *metodiști*.

Ulterior, frații Wesley au venit în SUA ca misionari pentru a sluji coloniștilor și a-i converti pe indieni. Din nefericire, munca lor nu a avut succes, dar întâlnirea cu *frații moravi* i-a schimbat total din punct de vedere spiritual (1738).

John a devenit cunoscut ca predicator, în timp ce Charles a devenit cunoscut pentru imnurile sale. Inițial, mișcarea lor de trezire spirituală a vizat Bisericii Anglicane.

B. Metodismul în America

În SUA, metodismul a pătruns pentru prima dată în 1760 și a început să pună stăpânire pe întreg teritoriul. Lucrarea a început cu încercarea de a trece barierele confesionale.

Odată cu a doua mare trezire, Biserica Episcopală Metodistă a înflorit. Până în 1820, metodiștii i-au depășit pe bapțiști, devenind cea mai mare confesiune din America. Între 1800 și 1825 biserica a crescut cu peste 500%, atingând peste 341.000 de membri. Întâlnirile de tabără i-au plasat aproape de oameni.

C. Legăturile cu adventismul:

- Ellen G. White, unul dintre cei trei fondatori principali ai Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, a fost metodistă. Ceilalți doi (James White și Joseph Bates) proveneau din Conexiunea Creștină.
- Structura organizatorică adventistă are multe elemente similare metodismului. Președintele Conferinței Generale, deși nu este episcop, slujește într-un rol similar. Alegerea sa de către delegați și aprobarea pozițiilor doctrinare în cadrul unei sesiuni a Conferinței Generale sunt similare cu metodismul.
- Perspectiva arminiană asupra mântuirii, spre deosebire de viziunea calvinistă, a fost adoptată de majoritatea adventiștilor.
- Unele idei cu privire la sfințire sunt metodiste la origine.
- Slujirea itinerantă timpurie a milleriților și adventiștilor de ziua a șaptea a reflectat practica metodistă și a celor de la Conexiunea Creștină.
- Întâlnirile de tabără și redeșteptarea spirituală provin din metodism.
- Rolul femeilor în metodism este similar în adventism. Lăsând femeile să împărtășească convertirea lor, a fost deschisă o nouă eră care a sporit respectul și onoarea unei femei.

V. Restauraționismul

Restauraționismul a căutat să reproducă biserica Noului Testament pe pământ. Ei au căutat să completeze victoria politică a revoluției americane asupra tiraniei seculare cu o eliberare similară asupra tiraniei spirituale.

În 1784, James O'Kelly, împreună cu un grup de metodiști din Virginia au adoptat numele de "creștin". Pe fondul unor nemulțumiri legate de numirea unui episcop, ai au părăsit biserica Metodistă și au înființat, în 1793, Biserica Metodistă Republicană. Un an mai târziu au adoptat numele de Conexiunea Creștină.

Ei au adoptat reforma în trei domenii:

- doreau ca laicii și clericii să fie pe picior de egalitate și să înalțe conștiința individului mai presus de voința colectivă a oricărei congregații sau organizații bisericești. Ei credeau în "preoția tuturor credincioșilor", care însemna religia, de către și pentru oameni. Toate au avut o viziune Jeffersoniană a suveranității poporului. Ei au adus drepturile civile și ideea de libertate religioasă la religie.
- au respins tradițiile teologiei și au cerut o nouă viziune asupra istoriei care să țină cont de cercetare și inovație. Obiectivul lor era să aducă SUA la credința simplă a Noului Testament.
- au cerut o hermeneutică populistă bazată pe dreptul inalienabil al fiecărei persoane de a înțelege Noul Testament pentru ea însăși.

CAP. 2: Miller și 1844

În 1836, Miller a publicat șaisprezece prelegeri despre profetie. Cartea purta titlul: *Dovezi din Scriptură și istorie legate de a doua veniri a lui Hristos, despre anul 1843: Expuse într-un curs de prelegeri.*

În perioada 1838-1839 influența lui Miller a continuat să se extindă. În martie 1838, Charles Fitch a acceptat opiniile lui Miller după ce a citit cartea sa de prelegeri. Apoi, în mai 1839, Josiah Litch a acceptat mesajul. În luna noiembrie, Miller l-a întâlnit pe Joshua V. Himes, care acceptă la rândul său mesajul.

În martie 1840, Himes a început să publice *Semnele Timpului*, numite mai târziu *Vestitorul Adventului*. Cu abilitățile considerabile ale lui Himes ca populist, mișcarea a câștigat mult mai mult. Miller scria cu referire la Himes că: "El a fost alături de mine în orice moment, și-a periclizat reputația și, prin poziția în care a fost plasat, a avut un rol mai important în răspândirea acestor opinii decât orice alți zece oameni care s-au angajat în cauză".

La începutul anului 1840, este tipărită o nouă ediție a prelegerilor lui Miller, iar acesta se îndreaptă spre apogeul influenței sale. Timp de un an și jumătate, din octombrie 1839 până în aprilie 1841, Miller a călătorit peste 4.500 de mile și a ținut 627 de prelegeri în zeci de biserici din New England.

Împlinirea predicției lui Josiah Litch că Imperiul Otoman va cădea la 11 august 1840 a dat o urgență și o influență suplimentară mișcării millerite.

Acolo unde predica Miller, oamenii fie se converteau, fie erau "însuflețiți" la o nouă viață spirituală. La întâlnirile care au avut loc în Portland, Maine, între 11 și 23 martie 1840, printre participanți s-au numărat Robert și Eunice Harmon și una dintre fiicele lor, Ellen. G. În martie 1842, la Hartford, Connecticut, Miller a vorbit unui public cuprins între 1.500 și 2.000 de oameni, care proveneau de la majoritatea bisericilor din oraș.

Reacțiile împotriva lui Miller și abordarea din 1843

Miller nu s-a bucurat doar de susținere. În perioada 1839-1840, opoziția față de Miller și de credințele sale "a început să se dezlănțuie". Până în vara anului 1842, sentimentul public negativ a dus la demonstrații fizice. De exemplu, în iunie 1842, la Newberry, Massachusetts, prin fereastra casei unde predica Miller au fost aruncate ouă și pietre, iar autoritățile au închis întâlnirile.

Pe de o parte, opoziția de care avea parte Miller, iar pe de altă parte mulțimea tot mai mare de ascultători interesați, a dus la utilizarea tot mai frecventă a întâlnirilor în corturi, mai degrabă decât întâlnirilor în bisericile din oraș.

La începutul lunii iulie 1842, s-a decis cumpărarea unui cort pentru peste 3.000 de oameni. Până în august, cortul era în uz. În următorii doi ani, zeci de întâlniri de tabără au avut loc în acest cort.

În Newark, New Jersey, Miller a vorbit la aproximativ 5.000 de pe treptele tribunalului, în ciuda vremii neplăcute. În tot acest timp, Miller s-a adresat mulțimii pe câmpuri, în comune, biserici sau săli.

Odată cu începutul anului 1843, atenția oamenilor s-a concentrat din ce în ce mai mult asupra timpului celei de-a Doua Veniri, iar conflictul lui Miller cu predicatorii și presa publică a devenit din ce în ce mai ascutit și mai frecvent.

În timp ce unii susțineau că Miller credea că Isus va reveni în aprilie 1843, el a intervenit susținând mai degrabă o perioadă de timp, decât o zi anume. Iată ce-i scria lui Himes pe 4 februarie 1843: "Isus Hristos va veni din nou pe pământ, îl va curăți, purifica și va intra în posesia acestuia împreună cu toți sfinții Săi, cândva între 21 martie 1843 și 21 martie 1844. Niciodată, timp de mai bine de douăzeci și trei de ani, nu am avut niciodată un alt timp predicat sau publicat de mine. Nu m-am fixat niciodată pe nicio lună, zi sau oră în această perioadă".

Fenomenele naturale au urgentat mesajul millerit:

- martie 1843, o "Mare Cometă" a oferit un spectacol magnific în fiecare seară senină.
- Cutremurul de la Lisabona din 1755,
- ziua întunecată din Estul SUA - 19 mai 1780,
- furtuna din septembrie 1815 care a devastat Estul SUA,
- ploaia de meteoriți din Vestul SUA - 15 noiembrie 1833,
- marele incendiu care a distrus o mare parte din New York în 1835,
- Aurora Boreală din 13-14 noiembrie 1837.

Dezamăgirile din 1844

Miller anticipase revenirea lui Isus undeva în perioada 21 martie 1843 - 21 martie 1844. După trecerea acestei perioade, Miller și-a mărturisit greșeala și în ciuda dezamăgirii, credea că revenirea Domnului este aproape. A continuat să predice venirea în curând a lui Isus chiar și după trecerea timpului așteptat. La 21 iulie 1844, în compania lui Himes și a fiului său George, a călătorit timp de aproximativ două luni predicând despre revenire.

În timp ce Miller călătorea, Samuel Snow și un număr tot mai mare de oameni au ajuns la concluzia că revenirea lui Isus va avea loc pe 22 octombrie 1844, adică în "a 10-a zi a lunii a 7-a" sau Ziua ispășirii din calendarul iudaic. Miller a acceptat această data abia pe 6 octombrie 1844. El a scris: "Dacă Hristos nu va veni în douăzeci sau douăzeci și cinci de zile, voi simți de două ori dezamăgirea pe care am avut-o în primăvară."

Pentru o vreme după octombrie 1844, Miller și majoritatea celorlalți adventiști proeminenți și-au păstrat credința în interpretarea lor profetică stabilită. Pe 10 noiembrie Miller scria: "Am fost de două ori dezamăgit; Încă nu sunt doborât sau descurajat... Acum am mult mai multe dovezi că eu cred în cuvântul lui Dumnezeu. Minte mea este perfect calmă, iar nădejdea mea în venirea lui Hristos este la fel de puternică ca întotdeauna." Apoi, el a scris: "Mi-am fixat mintea pe un alt timp, și aici vreau să stau până când Dumnezeu îmi dă mai multă lumină, și acesta este *zi de zi* până când El vine." În primele luni care au urmat dezamăgirii din toamna anului 1844, Miller a ajuns la concluzia că Isus va veni până în primăvara anului 1845.

Elementele distinctive millerite

Miller și Himes au articulat cele cinci principii fundamentale ale mișcării:

1. pământul trebuie regenerat și restaurat la starea sa din Eden, înainte de cădere. El va deveni și lăcașul veșnic al celor mântuiți.
2. singurul mileniu biblic este perioada de 1000 de ani care trebuie să intervină între prima și a doua înviere.
3. singura restaurare a lui Israel, încă viitoare, este restaurarea sfinților pe Noul Pământ, atunci când Domnul va reveni.
4. semnele care preced revenirea Salvatorului nostru au fost date; profețiile s-au împlinit toate, cu excepția celor care se referă la revenirea lui Hristos, la sfârșitul acestei lumi și la restabilirea tuturor lucrurilor.
5. nu mai există nicio perioadă profetică dincolo de anul (evreiesc) 1843.

Aceste cinci principii fundamentale și utilizarea Bibliei definesc contribuția majoră a lui Miller:

1. Miller a urmat abordarea restauraționistă a Scripturii. El a văzut Biblia ca fiind propriul ei interpret, a crezut că poate fi înțeleasă, că toată Scriptura era necesară și că Dumnezeu va descoperi adevărul dacă cineva îl va căuta.
2. El a reînviat interesul pentru revenirea iminentă a lui Hristos, înainte de mileniu.
3. El a pledat pentru revenirea literală, vizibilă și personală a lui Hristos, moment în care cei răi vor fi distruși.
4. Miller a luat în serios cele patru mari secvențe profetice ale lui Daniel 8:14. El le-a interpretat dintr-o perspectivă istoricistă și le-a plasat în cadrul înțelegerii sale despre a Doua Venire, mileniu și noul pământ. Folosind principiul zi-an, el a interpretat cele 1260 de zile și 2300 de zile ca mulți alți interpreți protestanți ai Bibliei, cum ar fi Isaac Newton.
5. Miller a concluzionat că la sfârșitul celor 2300 de zile Isus va veni din nou pentru a curăța pământul și biserica. El a văzut pământul curățat prin foc la a Doua Venire, moment în care cei răi vor fi distruși. Miller credea că mileniul de 1.000 de ani va avea loc pe acest pământ regenerat după ce a fost distrus de foc.
6. Miller a legat curățirea sanctuarului cu pilda celor zece fecioare din Matei 25 și cu mesajul primului înger din Apocalipsa 14 care cerea proclamarea Evangheliei în lumina judecării finale. Miller a văzut că această judecată finală a fost la a Doua Venire.
7. Miller a identificat șapte posibile sanctuare în Biblie și a citat texte pentru a le demonstra. Acestea erau: Isus Însuși, cerul, Iuda, Templul din Ierusalim, "Sfânta Sfințelor" din cadrul Templului din Ierusalim, pământul și sfinții (biserica). Întrebându-se care dintre aceste sanctuare pot fi curățate, a ajuns la concluzia că doar pământul și biserica. Isus și cerul nu pot fi curățate pentru că nu au păcat, Iuda nu mai există ca națiune iar Templul de la Ierusalim a fost distrus și prin urmare și Sfânta Sfințelor.
8. Miller a întrebat apoi și a răspuns la întrebarea cum vor fi curățați pământul și sfinții. Concluzia sa a fost că pământul va fi curățat "prin foc" la "arătarea glorioasă a marelui Dumnezeu și a Mântuitorului nostru Isus Hristos". Și că sfinții vor fi curățiți când vor fi slăviți la a Doua Venire a lui Isus.

CAP. 3: Sabatul și condiționalismul

Sabatul zilei a șaptea

Sabatul zilei a șaptea a fost adus pentru prima dată în atenția adventiștilor milleriți prin intermediul bapțiștilor de Ziua a Șaptea. La începutul anilor 1840 a existat un efort special din partea bapțiștilor de Ziua a Șaptea pentru a promova Sabatul printre alte confesiuni creștine.

Bapțiștii de Ziua a Șaptea au sosit în SUA în 1664 prin intermediul lui Stephen Mumford. Acesta s-a stabilit în Rhode Island, unde erau permise opinii religioase divergente. Mișcarea a crescut încet și până în 1800 a avut aproximativ 1.000 de adepți. În 1802 a avut loc Conferința Generală Baptistă de Ziua a Șaptea. Acest lucru a deschis ușa pentru un sprijin mai mare al credincioșilor împrăștiați și pentru extinderea misiunii. Până în 1841, numărul membrilor ajunsese la 5.500 în 50 de biserici, cu 62 de slujitori.

Din punct de vedere istoric, bapțiștii de ziua a șaptea au fost destul de pasivi în a împărtăși sabbatul cu alte grupuri creștine. Ei credeau că, din moment ce sabbatul era adevărul, în cele din urmă, toți creștinii vor ajunge în mod natural să-l accepte.

Sesiunea Conferinței Generale Baptiste de Ziua a Șaptea din 1841 a adus o schimbare remarcabilă în orientarea evanghelică a Bisericii. În loc să aștepte pasiv ca Domnul să facă o schimbare, biserica a decis că evanghelizarea Sabbatului era "cerută" de Dumnezeu. În 1842 au început să publice o serie de broșuri cu scopul de a "introduce Sabbatul" publicului creștin.

Spre dezamăgirea lor, bisericile creștine nu au răspuns pozitiv la eforturile lor de evanghelizare, cu excepția milleriților. Într-un articol publicat în iunie 1844 se preciza că un număr considerabil de adventiști milleriți au acceptat Sabbatul. "Învățăm din mai multe secțiuni, că un număr considerabil de cei care caută apariția rapidă a lui Hristos, au îmbrățișat ziua a șaptea și a început să respecte Sabbatul."

Prima referire cu privire la Sabbat în publicațiile millerite a apărut în Semnele Timpului care a publicat o scrisoare de la pastorul scoțian James A. Begg la 1 aprilie 1841. În scrisoarea sa, Begg și-a exprimat credința în Sabbatul zilei a șaptea. El chiar a scris despre planurile de a scrie o carte despre "obligația continuă a Zilei a Șaptea, ca Sabbat creștin" și pe care a publicat-o în 1850.

La o lună după scrisoarea lui Begg, un articol nesemnlat, probabil scris de Himes, a prezentat punctul de vedere tipic millerit în ceea ce privește Sabbatul. Pentru ei Sabbatul era un jubileu și ținea mai degrabă de mileniu. Un al doilea articol din același număr al Semnelor Timpurilor intitulat "Rânduiala anului jubiliar" a discutat sabbatul mai departe ca fiind împlinit la începutul Jubileului la a Doua Venire a lui Isus. William Miller s-a alăturat altor pastori milleriți proeminenți în promovarea acestor tipuri de argumente.

În aprilie 1842, B. Clark, un pastor baptist de ziua a șaptea, a încercat să le prezinte adventiștilor Sabbatul printr-un articol publicat în Semnele Timpului, însă Joshua Himes a rămas pe poziția sa cu privire la Sabbat. Pentru el, duminica era în continuarea Ziua Domnului.

Frederick Wheeler a fost considerat primul slujitor adventist care a ținut sabbatul în SUA, în primăvara anului 1844. Adevărul cu privire la sabbat l-a primit de la Rachel Oaks, o văduvă baptistă de ziua a șaptea. Până la sfârșitul anului 1844, o mică grupă a început să țină Sabbatul în Washington, New Hampshire. Alții din jurul Washingtonului acceptaseră deja Sabbatul înainte de dezamăgire. T.M. Preble, un slujitor adventist care a locuit lângă Frederick Wheeler, a acceptat Sabbatul în jurul lunii august 1844.

Miller a respins Sabbatul zilei a șaptea și s-a ținut de poziția sa baptistă. El a făcut din Sabbat un fel de mare Jubileu și al mileniului de 1.000 de ani.

Condiționalismul millerit

Anihilaționismul este credința că cei răi vor fi distruși în cele din urmă și în totalitate. Condiționalismul este credința că oamenii primesc nemurirea, în mod condiționat, prin credința în Isus.

Chiar dacă Miller s-a opus învățăturilor cu privire la Sabbat și condiționalism, acestea au devenit un curent serios în cadrul mișcării millerite. Cel mai important nume legat de dezvoltarea condiționalismului a fost George Storrs.

În 1837 Storrs, în urma lecturării unei cărți, a fost convins că Dumnezeu îi va distruge pe cei răi și îi va "extermina cu totul". Această credință l-a adus în conflict cu Biserica Metodistă din care făcea parte, determinându-i plecarea sa din denominație în 1840.

În 1841 publică trei scrisori cu titlul *O anchetă: Sunt sufletele celor răi nemuritori?* În 1842, el și-a extins argumentul în șase predici. Această lucrare a devenit un reper de lungă durată pentru cei care au îmbrățișat opinii similare.

La scurt timp după publicarea celor șase predici, Storrs a făcut cunoștință cu opiniile lui Miller și, prin influența lui Charles Fitch, a devenit predicator millerit. Storrs, la rândul său, l-a convertit pe Fitch la condiționalism, iar Fitch a început să predice pe această temă la începutul anului 1844. Se pare că Fitch a fost singurul lider de top din mișcarea din 1843 care a acceptat opiniile lui Storrs. Miller, Himes, Litch și alții s-au opus în mod constant opiniilor lui Storrs cu privire la starea morților și anihilarea celor răi. Ei au încercat să se concentreze în continuare pe a Doua Venire, mai degrabă decât pe ceea ce ei au văzut ca probleme secundare.

În 1843, Storrs a început publicarea unui periodic. Aici propovăduia atât venirea în curând a lui Isus, cât și punctele sale de vedere condiționate. Primul număr conținea cele șase predici ale lui Storrs și l-a distribuit în aproximativ 15.000 de exemplare.

Mulți dintre cei care mai târziu au devenit adventiști sabatari au acceptat opiniile condiționalismului și a stării omului în moarte ale lui Storrs: familia Harmon, James White, Joseph Bates etc.

CAP. 4: Ellen Gould White

Unii îi idealizează viața, situând-o mai presus de condiția umană, și fac din ea un fel de sfântă, asemănătoare sfinților catolici sau ortodocși. Alții o consideră doar o creștină evlavioasă, care a scris o serie de cărți bune despre multe lucruri, dar nimic mai mult. Există și dintre acea care privesc la ea cu dușmănie sau dispreț punându-i în cont tot felul de rele: lăcomie, ipocrizie, minciuni, dispreț față de adevăr, instabilitate psihică, spirit dictatorial.

În cele ce urmează, încercăm să oferim o schiță biografică autentică a celei ce a fost considerată profetul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

Familia

Ellen Gould Harmon (26.11.1827 – 16.07.1915), s-a născut în satul Gorham, Maine. Părinții erau de origine britanică Robert și Eunice. Tatăl era fermier și pălărier, iar mama casnică. Împreună cu sora ei geamănă, Elizabeth, completau nr de opt copii ai familiei: 6 fete și 2 băieți.

Accidentul

La vârsta de 9 ani suferă un accident grav care urmează să-i afecteze dramatic toată viața. Într-o zi, în timp ce se întorcea de la școală, o colegă a lovit-o cu o piatră în nas, pentru un motiv copilăresc. În urma loviturii, Ellen a pierdut mult sânge și a fost inconștientă 3 săptămâni. În timpul acesta, oscila între viață și moarte.

După ce și-a revenit, a constatat că lovitura la nas i-a desfigurat chipul. Starea de sănătate era precară; nu se mai putea concentra, mâinile îi tremurau, era foarte slăbită, avea dese leșinuri și tușea îngrozitor. A încercat să-și reia școala de mai multe ori, dar în cele din urmă a fost nevoită să renunțe, potrivit cu recomandarea profesorilor ei. A rămas doar cu 3 clase de cursuri școlare pentru toată viața ei.

Pe plan emoțional era o ființă distrusă. Privindu-se în oglindă dorea să moară, dar se temea că nu este pregătită. Îi era frică de flăcările iadului și de un chin veșnic, dar în cele din urmă a găsit liniște și pace în dragostea lui Dumnezeu.

Convertirea

La vârsta de 12 ani Ellen a fost convertită, iar la 14 a primit botezul în Biserica Metodistă. A fost profund influențată de predicile lui Miller despre a 2-a venire și acestea au influențat pozitiv starea de sănătate fizică și psihică a ei. Așteptarea momentului revenirii a produs bucurie în sufletul tinerei fete, dar și dezamăgire pe măsură.

Datorită credinței în apropiata venire a lui Isus, Biserica Metodistă a exclus din rândurile lor cei șapte membrii ai familiei Harmon.

Chemarea

În decembrie 1844, Ellen Harmon a avut o experiență fără precedent. În timp ce se afla la o întâlnire de rugăciune cu alte 4 surori de credință, a avut o viziune de la Dumnezeu în care i s-a cerut să fie transmitătorul mesajelor lui Dumnezeu către oameni.

În această viziune, lui Ellen i s-a prezentat experiența viitoare a celor ce credeau în revenirea lui Isus. Printr-o succesiune de imagini simbolice, ei i s-a arătat că Isus a condus mișcarea millerită și că tot El îi va conduce în continuare pe cei care vor urma instrucțiunile date de El. La scurt timp a urmat a doua viziune apoi multe altele. În timpul viziunilor, Ellen avea ochii deschiși, pierdea contactul cu lumea din jur și puterea fizică naturală, nu respira deloc, chiar dacă viziunea dura 4 ore, dar inima îi funcționa normal. Aceste manifestări erau caracteristice profețiilor din vechime (Daniel 10; 2 Corinteni 12, 1-5; Numeri 24, 3-4).

La terminarea viziunii, Ellen își relua respirația și se adapta încet la condițiile lumii noastre, atât de diferite de cele văzute de ea în viziuni. Numărul total al viziunilor lui Ellen G White se ridică la aproximativ 2000.

Ellen susținea că Dumnezeu i-a cerut să le împărtășească fraților ei de credință ceea ce i se descoperise, indiferent de împotrivirile și greutățile pe care le va întâmpina.

Ellen a fost profund tulburată de această chemare. Gândul misiunii încredințate o înspăimânta. Era extrem de timidă, foarte tânără, bolnavă și lipsită de curajul de a-i muștra pe cei fanatici. După multe lupte interioare și ezitări, Ellen a acceptat misiunea lui Dumnezeu fiindu-i promisă protecția și ajutorul. În ciuda tuturor criticilor și a greutăților caracteristice vieții de profet, ea și-a făcut credincios datoria timp de 70 de ani.

Căsătoria

La 30 august 1846, Ellen Harmon s-a căsătorit cu James Springer White (1821-1881), un tânăr învățător, fost predicator millerit, plin de râvnă și entuziasm, inteligent și cu o personalitate puternică.

Ellen și James au avut 4 băieți: Henry (47-63); James Edson (49-28) care devine tipograf și misionar printre negrii din S SUA; William Clarence (54-37) devine pastor, manager, asistent literal pentru mama sa și însoțitor al acesteia în călătorii; John Herbert (60, moare la 3 luni).

Activitatea literară

Ellen White este considerată ca fiind a 3 lea dintre cei mai traduși scriitori din istorie și cel mai tradus scriitor american. La sfârșitul lucrării ei de 70 de ani, producția ei literară totaliza aprox 100.000 de pagini sau echivalentul a 25 milioane de cuvinte care includ scrisori, jurnale, articole periodice, broșuri și cărți.

Până în 1850, Ellen a publicat foarte puțin. În afară de câteva foi volante, a scris câteva articole în broșura publicată de soțul ei James White (Cuvânt către turma cea mică - 1847) și alte câteva articole publicate în revista Adevărul Prezent 1849-1850. Urmează apoi cărțile:

- Experiențe și viziuni – 1851
- Daruri spirituale – set de 4 volume – 1858-1864
- Spiritul profeției – set de 4 volume – 1870-1884
- Mărturii pentru Biserică – set de 9 volume, care cuprinde scrisori particulare pentru biserici locale sau Biserică în general – 1855-1909
- Conflictul veacurilor – set de 5 lucrări de mari dimensiuni care cuprinde următoarele volume: Patriarhi și profeți (1890), Profeți și regi (1917), Hristos, Lumina lumii (1898), Istoria Faptelor Apostolilor (1911) și Tragedia Veacurilor (1888). Aceste cărți constituie coloana vertebrală a scrierilor ei. Ele dezvăluie filosofia istoriei în perspectiva marelui conflict dintre bine și rău, conflict care străbate veacurile.
- Parabolele Domnului Hristos – comentarii la aceste pasaje biblice – 1900
- Calea către Hristos – 1892 (carte tradusă în peste 150 de limbi)
- Cugetări de pe Muntele Fericirilor – comentarii la Matei 5-7 – 1896
- Educație – conține principiile de bază ale educației creștine – 1903
- Divina Vindecare – conține sfaturi cu privire la sănătatea fizică, mintală și spirituală - 1905

În afară de cărțile menționate, Fundația White deține multe manuscrise nepublicate și materiale publicate în cărți compilate din scrierile ei, pe diferite teme: sănătate, educație, misiune, familie, tineret, activitate pastorală, lucrarea îngerilor.

Ar fi greu de spus că producția literară impresionantă de cărți a lui Ellen G. White, era doar un rezultat al geniului și talentului omnesc. Contemporanii ei care-i cunoșteau trecutul și educația școlară, știau de asemenea, că elocvența ei plină de vioiciune și de o forță manifestată atât în scris, cât și în vorbirea publică, era mai mult decât înțelepciune omenească.

CAP. 5: Joseph Bates (8 iulie 1792 – 19 martie 1872)

Adolescența

S-a născut la Plymouth, Rochester. A fost pasionat de mare, prima călătorie a făcut-o la vârsta de 15 ani. Atunci se îmbarcă pe vaporul Fanny ca asistent-camerist. Are multe peripeții una dintre ele a fost aceea că a căzut peste bord în Atlantic, dar a fost salvat la timp, înainte de atacul unui rechin. A doua călătorie a realizat-o la 19 ani. În timp ce vaporul în care era acostase la Liverpool, a fost prins de o banda din Marina Regală. A fost prizonier 5 ani. Jumătate i-a petrecut ca marinar, iar jumătate în închisoare la Dartmoor, în Anglia.

După eliberare a continuat să practice meseria de marinar și a avansat în breaslă până la gradul de căpitan al propriului său echipaj. În acest timp și-a achiziționat propriul său vas, iar în 1818 s-a căsătorit cu prietena lui din copilărie, Prudence Nye.

Convertirea

Datorită vieții de marinar, Joseph Bates a văzut deseori intervenția lui Dumnezeu în viața lui și a echipajului pe care-l coordona. Acest fapt l-a condus să se gândească mai mult la lucrurile spirituale. În acest context, soția lui i-a pus în cuferul de călătorie, un Nou Testament. Acea carte l-a inspirat să facă reforme în viața lui și nu numai.

Revenind pe uscat, introduce închinarea familială regulată și reîncepe să frecventeze biserica. Renunță la alcool și tutun. În ultima sa călătorie pe mare interzice echipajului: să evite orice este profan, alcoolul și le poruncește să păzească duminica drept Sabat. Ideea aceasta i-a inspirat și pe alți comandanți de nave și aprox 100 de nave au urmat exemplul lor.

În 1828, după 21 de ani, Joseph Bates se retrage din navigație și vinde tot ce l-a legat de mare. Liber de orice atribuție marinărească, Joseph Bates înființează o societate de temperanță (una dintre primele din SUA). Devine membru activ în biserica unde era membru, în multe societăți de reformă și al unui grup antisclavagist.

După 1832 aude vestea că Domnul Hristos va reveni și de dedică acestei cauze cu tot ce are. Ajunge în legătură cu liderii lucrării milerite (cu J. Himes colaborase în 1820 pentru înaintarea cauzei temperanței). În 1843 se asociază cu H.S. Gurney pentru a călătorii în insula Kent și a propovădui eliberarea sclavilor.

În 1843, își vinde ferma și toată averea, își plătește datoriile și restul oferă pentru cauza revenirii. Ziua de 22 octombrie 1844 îl găsește aproape lefter. Deși soția lui protestase din cauza situației financiare el îi spune „Domnul va purta de grijă”.

După dezamăgire

Deși a fost afectat de evenimentele neîmplinite pe 22 octombrie 1844, Joseph Bates a continuat să creadă că Dumnezeu are un plan cu el și cu mișcarea adventă. În 1845 adoptă Sabatul, după ce citește un articol în ziarul milerit „Hope of Israel” din 28 februarie.

1846 este anul în care: publică o broșură de 48 pagini „Sabatul Zilei a Șaptea, un Semn Veșnic”. Conținutul acestei cărți i-a convins pe James și Ellen White să devină purtători ai Sabatului. Tot în acest an adoptă în crezul său Spiritul Profetic și Doctrina despre Sanctuar.

Începe o carieră de misionar care se întinde până în perioada bătrâneții. De cele mai multe ori călătorește pe jos. Își făcea cunoscut crezul oricărei persoane de la vagabonzi până la guvernatori (a vorbit cu guvernatorul din Michigan, W.H.Craso).

A fost un înfocat adept al reformei sănătății, pledând în particular și în public pentru această cauză. El însuși era un exemplu al principiilor pe care le susținea. A fost bolnav doar de câteva ori în toată viața.

Fiind obișnuit să țină un jurnal de pe vremea când era pe mare, Joseph Bates trimite regulat rapoarte și articole despre lucrarea pe care o întreprindea.

Datorită capacităților sale de lider a prezidat cele mai importante adunări ale adventiștilor.

Alături de James și Ellen G. White este considerat unul dintre cei 3 întemeietori ai Bisericii Adventiste.

CAP. 6: Presa adventistă

Debutul proiectului

Ultima conferință biblică din 1848, adventiștii I-au cerut lui Dumnezeu să-i conducă în publicarea noului adevăr (Sabat, Sanctuar, cele 3 solii îngerești, a doua venire). Era un lucru necesar, deoarece lumea trebuia să afle prin mai multe mijloace despre adevărul propovăduit de ei. La scurt timp după terminarea ei, Ellen White a avut o viziune în care Domnul i-a arătat că soțul ei era omul ales să se ocupe de tipărirea unui ziar. „Faceți să fie modest la început, și

pe măsură ce oamenii vor citi, vă vor trimite mijloacele necesare ca să tipăriți. Va avea un adevărat succes de la început.” „Din acest mic început, mi-a fost arătat că se vor dezvolta adevărate canale de lumină, care vor înconjura lumea.”

Aceste profeții au fost foarte motivatoare și încurajatoare pentru puținii adventiști săraci care așteptau ca Mântuitorul să se întoarcă foarte curând.

Majoritatea ziarelor tipărite de milleriți care au mai circulat și după dezamăgire, nu aveau loc pentru publicarea noilor idei referitoare la Sabat sau Sanctuar. Exista o singură excepție: ziarul Luceafărul de Dimineață. Înainte de căsătorie atât Ellen, cât și James publicaseră în mod individual prima viziune tipărită a lui Ellen White.

AZS trebuiau să găsească o soluție pentru a înființa o publicație. Fam White de obicei era săracă. James White se dedicase total lucrării de predicare și pentru întreținerea familiei sale muncea între campaniile de evanghelizare, sau/și primea mici donații de la frații de credință. Atunci când au cerut sprijin de la credincioși pentru înființarea unui ziar, răspunsul a fost deprimant. Pentru a face rost de bani pentru proiectul media, James White a intenționat să meargă la cosit. În dimineața în care și-a anunțat soția că va merge să caute de lucru, aceasta a leșinat, după ce s-au rugat lui Dumnezeu să-și revină, Ellen a primit o viziune în care i s-a transmis un mesaj pentru soțul ei: „Domnul mi-a arătat că te-a binecuvântat anul trecut când ai ieșit să cosești, dar, dacă ai încerca același lucru acum, te-ar lăsa să te îmbolnăvești. El nu vrea să te lase să-ți folosești tăria pentru o muncă obișnuită. Lucrarea ta este să scrii, să scrii, să scrii și să mergi prin credință.”

A renunțat să mai caute de lucru și s-a apucat să scrie. A făcut rost de instrumente de scris și de hârtie și cu Biblia și Concordanța a început să pregătească articole pentru noua publicație. (Sursa de inspirație era Dumnezeu și pe genunchi găsea subiectele pe care urma să le trateze).

După ce articolele au fost gata, în iulie 1849, James White s-a dus la Middletown, la tipografia din localitate și a cerut directorului acesteia să-i tipărească 1000 de exemplare. (James White avea o problemă la un picior și șchiopăta, iar drumul până la tipografie, era de 8 mile).

După ce noua publicație a fost tipărită și adusă acasă, cele 1000 de exemplare au fost așezate în mijlocul unui salon. Au fost chemați credincioși de la fermele învecinate și înainte de orice au îngenuncheat în jurul lor și I-au cerut lui Dumnezeu să le binecuvânteze. Le-au împăturit, le-au aranjat marginile și le-au expediat pe adresele tuturor celor care s-au gândit că le-ar putea citi. Reacția celor mai mulți cititori a fost promptă: au trimis înapoi contribuții bănești pentru ca lucrarea să continue.

Adevărul Present (primul ziar)

Titlul provenea de la textul din 2 Petru 1,12 („sunteți tari în adevărul pe care îl aveți”). În primul său editorial, JW scria că „Biserica a avut întotdeauna un adevăr prezent.” (Sabatul)

În general, articolele conțineau subiecte de doctrină și se concentrau pe explicarea a ceea ce era denumit „Adevăr Present”: articole despre ce-a de-a doua venire, Sanctuar, Sabat, botez, cele 10 Porunci.

La începutul lucrării J Bates s-a opus proiectului. Fondurile și entuziasmul începeau să scadă. James White a fost constrâns să anunțe: „În prezent sunt lipsit de mijloace și am datorii”. Ellen White: „Când am văzut bieteale suflete pierind cu dorința după adevărul prezent, și pe unii, care pretindeau că ei cred adevărul, lăsându-i să moară, reținând mijloacele necesare pentru a duce mai departe lucrarea lui Dumnezeu, priveliștea devenise prea dureroasă și l-am implorat pe înger să o înlăture”. Aceste relatări au fost mustrătoare pt azs și au început să

doneze pt proiectul media. Apatia a fost înlocuită cu entuziasm, iar James White s-a trezit că redacta 2 ziare!

Review and Herald (al doilea ziar)

Era dedicat revizuirii dovezilor asupra faptului că mișcarea adventă din 1844 fusese într-adevăr de la Dumnezeu. Intenționa să-i ajute pe adventiști să nu uite niciodată „lumina cea strălucitoare așezată deasupra și înapoia lor la începutul cărării”

Conținut: articole variate despre diferite teme biblice, scrisori de la păzitorii Sabatului, însemnări despre reședințele și activitățile pastorilor.

Casa de editură AZS

La început abonamentele erau gratuite. După un timp s-a hotărât prețul lor la 1\$/an pentru aceia care puteau plăti și complet gratuit pentru aceia care nu puteau plăti. Majoritatea familiilor azs erau abonate la cele 2 ziare și cei mai mulți erau plătitori conștiințioși. Avantajul cel mai mare al publicațiilor a fost acela că au ajutat la omogenizarea crezului, la unirea spirituală a credincioșilor și a devenit acel „ceva” ce lega membrii bisericii și făcea ca lucrarea să înainteze.

Curând s-a simțit nevoia de a avea propria editură pentru că pentru titărirea ziarelor se plătea. Deseori tipărirea se realiza în Sabat. Dacă lucrau la tipar adventiștii, ei se comportau mai cu grijă și atenție decât cei neadventiști. Se vor economisi bani pt a fi folosiți în alte scopuri evanghelice.

Aproximativ 20 de ani, editura a functionat într-o casă veche din Rochester. În 1885, credincioșii din Michigan i-au invitat pe soții White la Battle Creek și s-au oferit să construiască o mică clădire pt editură. Cu timpul mașinile s-au modernizat și clădirile s-au înmulțit, astfel încât în anii ce au urmat, casa de editură azs devenise cea mai mare și bine echipată din statul Michigan.

CAP. 7: Nevoia de organizare

Odată cu trecerea timpului, în rândul credincioșilor adventiști a apărut nevoia de a avea o identitate comună, de a purta un nume și de a avea un crez comun. Cu toate acestea erau destul de mulți credincioși care se opuneau în mod deschis acestei idei

Argumente împotriva organizației

- a. Tratat dur de către bisericile organizate din zilele lor.
 - Milerii fuseseră metodiști, baptiști, episcopalieni, etc. – membrii ai tuturor denomiunilor protestante. Ei au fost credincioșii cei mai consacrați ai respectivelor comunități.
 - Bisericile iubite de acești credincioși, prin reprezentanții ei, s-au purtat rău cu ei
 - le-au ironizat crezul
 - i-au dat afară
- b. Semn al Babilonului (Apoc 14, 6-12)
 - În cel mai important ziar millerit *Strigătul de la Miezul Noptii*, din 15 feb 1844, George Storrs i-a avertizat pe credincioșii care fuseseră izgoniți din bisericile lor: „Aveți grijă să nu căutați să inventați o biserică nouă. Nici o biserică

nu poate fi organizată prin intervenție omenească, fără a deveni Babilon, chiar în momentul în care este organizată”

- Așadar organizația era privită cu teamă.
- c. Teamă de adoptare a unui nume
- Genesa 11: „... să ne facem un nume...”
 - 22 martie 1860 R.F. Cottrel a scris în Review că după părerea lui, ar fi ceva greșit „să ne facem un nume” devreme ce acest lucru „stă la temelia Babilonului”

Argumente pro organizare

- a. Experiența comună
- Întrunirile de corturi; 22 oct 1844
 - Coordonarea lui J Bates, James și Ellen White
 - Descoperirea doctrinei despre Sanctuar, Sabat, Presa
- b. Conferințele despre Sabat
- S-a conturat crezul
 - S-au atașat emoțional unul de altul
- c. Presa
- Foarte mulți adventiști puteau scrie articole, trimite scrisori, etc
 - Adevărul Prezent și Review and Herald erau ziarele lor
- d. Numărul membrilor în creștere
- După 1850 numărul adventiștilor a crescut considerabil
 - S-au format comunități care trebuiau organizate (prezbiteri, diaconi, etc)
- e. Legitimații pentru pastori
- Pentru ca adevărul să fie păstrat curat trebuia să se aibă grijă de cine îl propovăduiește
 - Un pastor legitimat era mai credibil
- f. Finanțele
- Dacă banii urmau să fie strânși într-un centru, ei puteau fi folosiți în mod eficient.

Pasi spre organizare

Deținerea de proprietăți a fost un alt factor care a contribuit la dezvoltarea ideii de organizare.

La sfârșitul anilor 1850, adventiștii dețineau 3 tipuri de proprietate bisericească: corturi de evanghelizare pentru fiecare stat, câteva clădiri ale bisericilor locale și tipografia din Battle Creek, împreună cu hârtia, cărțile și mașinăriile aferente. Dar mai exact, biserica nu deținea niciunul dintre aceste lucruri, deoarece:

- Corturile le putea folosi orice „pastor”
- Clădirile comunităților nu erau proprietatea membrilor acelei congregații, ci a membrului pe a cărui proprietate se întâmplase să fie localizată. Ex: Biserica din Battle Creek era proprietatea lui S.T. Belden (cumnat cu Ellen White, căsătorit cu Sarah Harmon)
- Tipografia cu tot ce cuprindea ea era proprietatea lui James White. (dacă el murea, totul era trecut în patrimoniul statului Michigan, până la majoratul lui Henry – 21

ani, iar dacă și acesta murea – ceea ce s-a și întâmplat la 16 ani - situația se complica și mai mult.)

Soluția logică la toate aceste probleme era înființarea unei corporații, care să reprezinte întreaga biserică, și astfel, întreaga biserică să dețină tipografia și clădirile bisericilor, etc.

O altă prejudecată care trebuia depășită era aceea de alegerea unui nume pentru corporație/asociație. Discuții cu privire la aceste chestiuni au avut loc în comitete de reprezentanți ai credincioșilor. Când unele persoane din comitet s-au opus încă la acel „să ne facem un nume”, James White a făcut următoarea remarcă: „Mi se pare că este atât de mare acum copilul, încât este cu totul nepotrivit să nu aibă nici un nume”.

În cele din urmă, comitetul întrunit de James White a votat faptul că adventiștii într-adevăr trebuiau să adopte un nume oficial. Unii au recomandat „Biserica lui Dumnezeu”, dar alții credeau că sună a laudă de sine. A fost sugerat și „Adventiști de Ziua a Șaptea”. După discuții îndelungate, s-a hotărât că numele acesta este cel mai potrivit.

Organizarea propriu-zisă

- În primăvara anului 1861 conducătorii de la Battle Creek au recomandat ca diversele comunități să se organizeze sub numele de „Adventiști de Ziua a Șaptea”.

- În octombrie 1861 a început organizarea Conferinței Michigan, cu alegerea unui comitet prezidat de J.Bates. Acest fapt a implicat organizarea bisericilor locale, în care membrii au semnat un legământ, și organizarea diferitelor biserici într-un corp unit ca să constituie ceea ce azi numim Conferința locală. Pentru protejarea bisericii de impostori, pastorilor li s-au dat legitimații.

- În cursul anului 1862, comunitățile din mai multe state au format conferințe statale.

- În mai 1863, prin unirea Conferințelor Statale existente la acea dată, a fost organizată Conferința Generală, imprimându-se mișcării adventiste un curs ordonat și bine organizat.

- Primul președinte propus pentru Conferința Generală a fost James White, dar el a refuzat de teamă ca oamenii să nu-i judece motivele, pentru că:

- În ultimii 10 ani a predicat și a scris despre nevoia de organizare a mișcării

- Jucase un rol activ în comitete, și echipe de lucru pentru organizarea practică.

- A doua propunere acceptată a fost John Byington.

- Pastor metodist, fermier devotat lucrării de predicare

- Militant antiscavagist

- Ca președinte, a continuat să călătorească, să predice și să boteze.

- A rămas cunoscut printre enoriași sub următoarea zicală: „Nimeni nu cunoaște statul Michigan mai bine ca Tata Byington.”

- A fost președinte 2 mandate (2 ani)

- Pe lângă votarea unui statut și alegerea unui președinte și a altor slujbași, prima sesiune a Conferinței Generale a pus la punct și o procedură pentru plățirea unui salariu regulat pastorilor, din darul de bunăvoie (fiecare frate între 18-60 de ani să pună deoparte / săptămână între 5-25 cenți și fiecare soră între 2-10 cenți). Era obligatoriu ca pastorii să poarte cu ei acte oficiale, care să-i ateste ca vorbitori ai mișcării.

- Procesul organizării a stârnit reacții dintre cele mai pozitive în rândul enoriașilor, acestea rezumându-se într-o scrisoare trimisă către Review and Herald:

„Adevărul este că sistemul și ordinea sunt exact opusul confuziei și Babilonului. Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorânduiei!”

CAP. 8: Sistemul de educație adventist

După marea dezamăgire, cei mai mulți adventiști erau foarte sceptici atunci când venea vorba despre domeniul educație. Unul dintre motivele principale ale acestei stări de lucruri îl constituia faptul că cele mai multe și mai dure critici la adresa lor le erau adresate de oamenii elevați și școliți

Pentru mulți pionieri adventiști, iminența revenirii lui Hristos făcea ca educația școlară a copiilor lor, chiar și cea mai simplă, să devină lipsită de importanță. Această atitudine a început să se schimbe în anii 1850. Ellen White arătase că nu se putea fixa cu certitudine nici o dată pentru revenirea lui Hristos. Copiii aveau nevoie de abilități de bază pentru a trăi în lumea din jurul lor. Ei aveau nevoie de asemenea să fie apărați de ridiculizarea exprimată de colegii lor față de convingerile lor religioase pentru ca presiunea exercitată de aceștia să nu-i determine să părăsească credința părinților lor.

Primele școli adventiste

Școala din cămin

Soții White, având ei înșiși copii, le-au reamintit celorlalți părinți de responsabilitățile pe care le aveau față de copiii lor. În anii 1850 Ellen a scris în Review despre „Datoria părinților față de copiii lor”, în timp ce James a pregătit o serie de 3 prelegeri despre „Copiii păzitorilor Sabatului”, în care a comentat imoralitatea prezentă în rândurile multora dintre copiii care frecventau școlile publice. James White aprecia că expunerea la un limbaj vulgar, certuri și încăierări avea, în mod inevitabil, un efect nefast asupra copiilor păzitorilor Sabatului deoarece „copiii sunt cei mai buni învățători de copii”. Deși școlile publice erau mai bune decât „educația străzii”, el considera că era mai bine pentru copii să participe la școlarizarea în cămin, realizată de părinți sau un meditator păzitor al Sabatului.

Școala de Sabat

După mai multe încercări nereușite de a înființa o școală adventistă asemănătoare cu școala publică, James White a înființat o revistă The Youths Instructor – Instructorul Tineretului – așa s-a născut școala de Sabat pentru copii. Primele manuale au fost scrise de James White și primii profesori au fost pastori sau prezbiteri care îi învățau pe copii sau tineri din Biblie.

Goodle Harper Bell

Profesor baptist, vine la Battle Creek la Sanatoriu pt probleme de sănătate și aici se convertește. În timpul unei convorbiri cu James Edson White, despre gramatică și scriere, este invitat să țină câteva cursuri de gramatică pt câțiva angajați de la Review și astfel Școala adventistă capătă noi dimensiuni. În scurt timp Bell oferă meditații mai multor tineri în diferite perioade ale anului.

Mărturii despre educație

În ianuarie 1872 Ellen White a primit prima ei viziune detaliată despre principiile adecvate ale educației. La scurt timp după aceea, pe baza viziunii primite, ea a scris 30 de pagini de material tipărit. Deși acesta nu a fost publicat înainte de sfârșitul anului, conținutul ei era cunoscut în mod sigur de către liderii importanți imediat după ce a fost scris.

Frazele finale ale acestei prime „mărturii” despre educație trebuie să-i fi provocat pe James White, George I. Butler, J.N. Andrews și alți lideri să caute metodele prin care aceste principii puteau fi implementate. „Avem nevoie de o școală,” a scris Ellen White, „în care aceia care intră în pastorație să fie învățați cel puțin aspectele fundamentale ale educației și în care să învețe mai bine adevărurile din Cuvântul lui Dumnezeu pentru timpul actual. În aceste școli, trebuie să fie prezentate comentarii despre profeții.

La începutul primăverii anului 1872, soții White au început să discute cu membrii comunității din Battle Creek despre înființarea unei școli sponsorizate denominațional. A luat ființă un comitet școlar, iar conducătorii Conferinței Generale au fost coopțați în alcătuirea acestui plan.

Următorul pas a fost acela de a prezenta problema în fața întregului corp de adventiști prin intermediul revistei Review.

Școala Superioară Bell

3 iunie 1872 a fost data deschiderii Scolii Adventiste superioare Bell. Au fost prezenți 12 elevi și alți 2 s-au înscris mai târziu. Până în martie 1873 erau 40 de elevi permanenți și 15 angajați la tipografie care participau la cursurile serale de gramatică. Liderii adventiști au înțeles planul lui Dumnezeu cu privire la educație și au făcut demersurile necesare pentru a înființa o școală denominațională – un colegiu.

Colegiul Battle Creek

4 ianuarie 1875 a fost data când Colegiul Battle Creek a fost dedicat oficial. Intenția adventiștilor era ca acel colegiu să pregătească lucrători pt a duce evanghelia mai departe atât ca pastori, dar și ca reprezentanți în diferite ramuri ale societăți. La Colegiul Battle Creek se preda gramatică, retorică, caligrafie, compoziție, stilistică, matematică, geografie și contabilitate. limbile greacă, latină, ebraică, franceză, germană, filozofie și fiziologie.

Noul director al Colegiului: Brownsberger dorea o activitate academică solidă în școală și el spunea că atunci când va veni Domnul, „adventiștii își vor părăsi fermele, afacerile și casele, și își vor lua creierul cu ei.”